

'Garbuix'. 20è Circ d'Hivern de l'Ateneu de 9Barris (Bcn). 12 desembre de 2015

Un autèntic garbuix

Per Marcel Barrera

▲ Jessica Arpin durant el seu número d'equilibris. Foto: Comèdia Comunicació.

Per primer cop la direcció de l'espectacle ha estat bicèfala. Guillem Albà, en una altra de les seves interessants incursions en el món del circ –*Marabunta*, *Rhum*– i Alberto Feliciate, professor d'acrobàcia de l'escola Rogelio Rivel, han dirigit un espectacle de tons surrealistes, un garbuix, com diu el títol, que té un inici trepidant, amb canvis d'imatges que semblen una pel·lícula i recorden els espectacles primerencs de Cirque du Soleil (*La magie continue*).

Aquest ritme endimoniat, juntament amb els nervis de l'estrena, van contribuir a la caiguda de Jessica Arpin mentre executava un dels primers equilibris sobre bicicleta. L'artista va topar de cap a terra –es va sentir un "ai!" del públic seguit d'aplaudiments d'ànim– i es va trencar una dent, però va fer un esforç per continuar i tota la companyia va saber *aixecar-se* d'aquest infortuni inicial.

Poques vegades un títol defineix tan bé un espectacle. *Garbuix* és això, un garbuix d'esbossos escènics originals i molt diferents entre ells. Hi ha el número de la jaqueta que fa parlar llengües a qui se la posa, des del català i

els espectacles del Circ d'Hivern de l'Ateneu Popular de 9Barris (Barcelona) tenen de vegades un halo de sana bogeria. *Oniricus* (2008) amb la seva màquina de somiar o *Maravillas* (2011) amb una família delirant, i en menor mesura *La plaça dels prodigis* (2003), són exemples d'aquest circ estripat i bigarrat amb què de vegades ens sorprèn la gent de l'Ateneu, a qui s'ha de felicitar fervorosament per haver arribat al 20è Circ d'Hivern.

el castellà passant per tots els idiomes europeus i fins i tot l'inuktitut –que Arpin va aprendre en un viatge amb els esquimals Igluik, a l'Àrtic. També hi ha monges que juguen a fútbol o que parlen al revés, un ós polar i una

foca que es passegen per l'escenari i portes que s'obren per deixar sentir el bràmul d'uns elefants.

La selecció musical també és del tot esborrada: se sent des de Joan Manuel Serrat fins a una selecció de nades, passant per *Wrecking Ball*, l'èxit de la polèmica icona del pop Miley Cyrus. Com en el videoclip d'alt contingut sexual on Cyrus es balanceja sobre una bola de demolició, a *Garbuix* també apareix aquest artefacte per tirar parets però aquí les que van a terra i acaben amb conmoció cerebral són les artistes. La divertida paròdia em va fer pensar en una adaptació contemporània de la clàssica entrada de circ de la ràdio.

L'espectacle és una seqüència d'imatges volgudament inconnexes, moltes d'elles surrealistes, d'una imaginació vertiginosa i plenes de contrastos bojos i íntims, tot molt *made in Albà*. Entre els moments més delicats de la funció destaca el número amb un esprintat titella excel·lentment mogut per les artistes, una escena que transporta al fantàstic món del cineasta Tim Burton. I entre els moments més estripats hi ha els protagonitzats per l'artista Jessica Martín en el rol de pallassa que per a molts, i m'incloc, ha estat un gran descobriment.

Guillem Albà –que va arribar a l'estrena corrent des del Teatre Lliure, on representava l'exitós *Rhum*– i Alberto Feliciate ja havien treballat junts dirigit un espectacle de final de segon curs a l'escola Rogelio Rivel. Ara amb *Garbuix fan* un bon treball de conducció de cinc artistes molt diferents entre elles: Serena Vione, Juana Beltrán, Jessica Arpin, Jessica Martín y Lola Ruiz.

Els directors no s'han limitat a copiar i enganxar els números de cadascuna d'elles sinó que li han donat la volta al mitjà amb un resultat sorprenent. És el cas del combat de boxa entre Jessica Martín, que colpeja amb les mans, i Juana Beltrán, que ho fa amb els peus mentre s'aguanta en equilibri sobre les mans. I qui s'hauria imaginat veure la seriosa Serena Vione vestida de monja? O descobrir la faceta de pallassa de l'elegant equilibrista Juana Beltrán (premi Zirkòlika 2015)? L'espectacle és un entreteniment i segur que, pel seu estil estripat no convenç

LOLA RUIZ

Trapezista. Ha actuat a la fira Trapezi (2011) i ha format part de la companyia Lady Cocktail.

JESSICA MARTÍN

Pallassa. Formada a l'escola Rogelio Rivel i a l'Acadèmia Fratellini, ha format part de les companyies Théâtre de l'Incendi i Orgànic (pallasses d'hospital).

JUANA BELTRÁN

Equilibrista. El 2006 va crear Alboroto, la seva pròpia companyia. També ha format part de les formacions Tole Tole, Bataraz i Prix Dami.

L'espectacle és una seqüència d'imatges volgudament inconnexes i d'una imaginació vertiginosa

tothom, però hi ha molta feina darrera i un excel·lent treball de grup.

Serena Vione i Lola Ruiz exhibeixen un preciós número de perxa xinesa, basat en un joc de miralls, que casa a la perfecció amb la música de Clara Peya, la mateixa que va fer els acords de l'espectacle *Rudo* i que decora brillantment altres moments de l'espectacle, com el número de trapezi fíx de Lola Ruiz. A més del trapezi fíx, Ruiz fa també trapezi balanç –on la xarxa són els coixins de l'escenografia–. També hi ha verticals (Juana Beltrán), perxa xinesa (Serena Vione i Lola Ruiz), bicicleta acrobàtica (Jessica Arpin), i pallassa (Jessica Martín i Juana Beltrán).

Com es pot comprovar, tot són noms femenins, inclosos els de l'equip tècnic. És una manera de celebrar la presència i la manera de fer de les dones, una reivindicació que es va sumar al crit de la nit de l'estrena: "Cultura, comunitat, salut i circ!".

SERENA VIONE

Perxa xinesa. Fundadora d'El Circ Petit, el 2011 es va incorporar a la companyia Sifó i el 2014 va estrenar l'espectacle acrobàtic *ITER*.

JESSICA ARPIN

Bicicleta acrobàtica. Parla del revés i inuktitut. Des del 2007 ha actuat en 24 països. Ha presentat números en diferents cabarets: A pizzaiola, Le Loop i Le Chanteuse.